

Ministerstvo dopravy ČR

prostřednictvím

Magistrátu hl. m. Prahy
odbor stavebního řádu
Jungmannova 35/29,
11000 Praha 1

**ke sp.zn. S-MHMP 667505/2023/STR
k č.j. MHMP 1259982/2025**

v Jílovém u Prahy dne 11.12.2025

prostřednictvím datové schránky

Odvolatel:

Obec Ješetice

se sídlem Ješetice 22, 257 89 Heřmaničky
zastoupena Lenkou Sladkovskou, starostkou

právně zastoupen

JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., ev.č. ČAK 14936

advokátem společnosti Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o.
se sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor, IČO: 018 25 666
ID DS: 2j5wqrg

adresa pro doručování:

Masarykovo náměstí 20, 254 01 Jílové u Prahy

**Odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy, kterým umístil
stavební záměr nazvaný „D3 0305/1 Voračice – Nová Hospoda“**

Přílohy: dle textu

Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o.
zapsaná v OR u Krajského soudu v Českých Budějovicích, oddíl C, vložka 21923 • IČO: 018 25 666
č. ú.: 211 864 546/0600 • tel: +420 381 253 990 • e-mail: office@dohnalbernard.cz
www.dohnalbernard.cz

Sídlo a kancelář Tábor
Mgr. Vítězslav Dohnal, ev. č. ČAK 12191
Klokotská 103, PSČ 390 01 Tábor
tel.: +420 776 834 534 • e-mail: dohnal@dohnalbernard.cz

Pobočka Jílové u Prahy
JUDr. Michal Bernard, Ph.D., ev. č. ČAK 14936
Masarykovo nám. 20, PSČ 254 01 Jílové u Prahy
tel.: +420 773 991 250 • e-mail: bernard@dohnalbernard.cz

I.

Ředitelství silnic a dálnic ČR s.p., se sídlem Čerčanská 12, 140 00 PRAHA 4, zastoupený SUDOP PRAHA a.s., (dále jen „žadatel“), podal žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby s názvem „D3 0305/1 Voračice – Nová Hospoda“ (dále jen „záměr“ nebo „stavba“).

Shora uvedený odvolatel uplatnil v průběhu řízení námitky proti předmětné stavbě.

Rozhodnutím Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 27.11.2025, č.j. MHMP 1259982/2025, bylo rozhodnuto o umístění stavby dopravní infrastruktury s názvem „D3 0305/1 Voračice – Nová Hospoda“.

II.

Shora nadepsaný odvolatel tímto ve lhůtě stanovené zákonem proti napadenému rozhodnutí podává toto

o d v o l á n í .

III.

Napadené výroky

Odvolání proti napadenému rozhodnutí podal odvolatel proti výrokové části v plném rozsahu.

IV.

Odvolací důvody

Napadené rozhodnutí odvolatel považuje za nezákonné a věcně nesprávné.

Odvolatel požadoval zakreslení stavby č.p. 15 na stavební parcele č. 67 v k. ú. Ješetice. Na stavební parcele č. 67 není v dokumentaci zakreslena stavba s č. p. 15; požadavek na opravu dokumentace.

Stavební úřad tvrdí, že tato stavba na situačních výkresech zakreslena je.

Odvolatel namítá nezákonnost – nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelné odůvodnění. Stavební úřad je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Pouhý holý závěr, že „ověřil, že stavba zakreslena je“, neuvádí žádné skutkové ani důkazní důvody (z jakého výkresu, v jakém měřítku, jak je objekt označen, jak se vypořádal s konkrétní námitkou obce, že zakreslen není).

Odůvodnění nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu – z odůvodnění není patrné, jaké úvahy stavební úřad vedl k závěru, že námitka je nedůvodná. Takto formulovaný závěr je v judikatuře NSS typicky hodnocen jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů

Stavební úřad se nevypořádal s námitkou účastníka – obce dle § 89 odst. 4 stavebního zákona (č. 183/2006 Sb.), ale pouze formou stručného konstatování; tím porušil povinnost řádně se vypořádat s námitkami účastníků.

Pokud je stavba č.p. 15 v dokumentaci zakreslena nepřehledně, pod jiným označením, nebo je řešen její vztah k dálnici nepřesně, mohla být reálně opomenuta při posouzení hluku, prašnosti či jiných vlivů; přesto stavební úřad bez jakékoli úvahy uzavírá, že je vše v pořádku.

Nesprávné nebo sporné zakreslení objektu znamená, že nebyly řádně posouzeny dopady záměru na tento objekt a potažmo na obyvatele obce, což je v rozporu s § 90 stavebního zákona (povinnost posoudit, zda jsou splněny obecné požadavky na využívání území a zajištěna ochrana veřejných zájmů).

Podle § 2 odst. 2 zákona o obcích je obec povinna pečovat o všestranný rozvoj svého území a potřeby svých občanů, chránit veřejný zájem. Judikatura soudů výslovně dovodila, že ochrana zájmů obce a jejích občanů v územním řízení dle § 89 odst. 4 stavebního zákona je výkonem samostatné působnosti a práva na samosprávu.

Tím, že stavební úřad faktické námitky obce k existujícímu objektu a k potřebě jeho ochrany odbyl jednou větou bez bližších důvodů, redukoval roli obce v řízení na formální, a fakticky jí znemožnil plnit její zákonnou povinnost podle § 2 odst. 2 zákona o obcích – jde tedy i o zásah do ústavně chráněného práva obce na samosprávu (srov. konstantní judikaturu ÚS a NSS k tomu, že rozhodování o rozvoji spravovaného území je základním právem obce).

Odvolatel vznesl požadavek na protihlukovou stěnu na mostě SO 305.214 (km 55,30–55,80) Stavební úřad odkazuje na Akustickou studii (12/2021, příloha E.7.5 DÚR) a konstatuje, že hodnoty hluku u posuzovaných objektů nedosahují hygienických limitů 60/50 dB, a proto „návrh umístění další nové PHS není z hlediska ochrany před hlukem opodstatněný“.

Odvolatel namítá nezákonnou redukce ochrany pouze na hygienické limity. Stavební úřad mechanicky ztotožnil ochranu před hlukem s dodržáním hygienických limitů podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., aniž by posoudil další veřejné zájmy chráněné stavebním zákonem a zvláštními předpisy (kvalita prostředí, pohoda bydlení, ochrana krajiny, kumulace zátěže). Podle § 90 stavebního zákona se v územním řízení neposuzuje jen soulad se zvláštními předpisy (včetně hygienických limitů), ale i dopad na pohodu bydlení a charakter území; k tomu judikatura NSS opakovaně zdůrazňuje, že limity nejsou „cílem“, ale maximem, které nemá být překračováno, a že je třeba posuzovat i zhoršení stavu, byť pod limity, v kontextu konkrétní lokality (venkovské, dosud klidné území).

Odůvodnění neobsahuje žádnou úvahu o specifiku osady Říkov a obce Ješetice, kumulaci hluku z dálnice a souběžných komunikací, ani reflexi místních podmínek. To je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu – chybí úvahy, proč nejsou další opatření (PHS) potřebná.

Obec jako účastník podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona uplatňuje námitky k ochraně zájmů obce a jejích občanů (§ 89 odst. 4). Tyto námitky jsou projevem její samostatné působnosti a práva na samosprávu. Stavební úřad s námitkou naložil, jako by šlo o „technický požadavek soukromé osoby“, nikoliv o institucionalizované hájení veřejného zájmu obce na kvalitním životním prostředí; nezohlednil tak § 2 odst. 2 zákona o obcích a ústavní rozměr práva na samosprávu.

Stavební úřad bez kritického zhodnocení přebírá závěry akustické studie z roku 12/2021. Odůvodnění nijak nereflektuje, zda: studie počítá s aktuálními intenzitami dopravy a reálným provozem po otevření celé D3, zda byly posouzeny alternativní varianty (např. jiná výška či délka PHS), zda byla posouzena noční doba v reálných venkovských podmínkách.

Obec jako subjekt povinný pečovat o rozvoj svého území má legitimní požadavek na určitou míru „nadstandardní“ ochrany před hlukem, jestliže stavba zásadně mění charakter prostředí. Tuto úvahu rozhodnutí vůbec neprovádí.

V judikatuře se přitom běžně uznává, že akustické posudky musí podrobně a přesvědčivě vysvětlit, proč navržená opatření zajišťují ochranu před hlukem; pouhé konstatování souladu s limity bez úvah o místním kontextu nebývá dostačující.

Odvolatel vznesl požadavek na prodloužení a přemístění PHS SO 305.765. Obec požadovala protihlukovou stěnu SO 305.765 protáhnout k zemnímu valu SO 305.773 a přemístit k horní hraně zářezu.

Stavební úřad opět odkazuje na akustickou studii; v úseku požadovaného prodloužení hodnoty hluku nedosahují limitů, „návrh umístění další nové PHS není z hlediska ochrany před hlukem opodstatněný“. Přesunutí PHS na hranu zářezu „lze ověřit výpočtem v dalším stupni PD“.

Odkaz na „další stupeň PD“ místo rozhodnutí v územním řízení považuje odvolatel za nezákonné. Územní řízení je řízením, v němž se posuzuje umístění stavby v území a stanoví se podmínky pro umístění (§ 90 a § 92 stavebního zákona). Není přípustné zásadní otázky (např. zda PHS bude či nebude na hraně zářezu) odkládat do dalšího stupně projektové dokumentace.

Konstatování, že přesunutí PHS „lze ověřit výpočtem v dalším stupni PD“, je popřením koncentrační zásady územního řízení a odporuje § 90 stavebního zákona: otázka měla být rozhodnuta nyní, a nikoliv odsunuta do dalšího řízení.

Tím stavební úřad fakticky rezignoval na vypořádání námítky obce, což je v rozporu s § 89 odst. 4 stavebního zákona a § 68 odst. 3 správního řádu.

Přesunutí PHS k horní hraně zářezu může mít zásadní význam pro účinnost opatření (odclonění hluku), což ovšem rozhodnutí vůbec nehodnotí. Obec v rámci své povinnosti podle § 2 odst. 2 zákona o obcích a práva na samosprávu rozumně požaduje takové umístění PHS, které minimalizuje hlukovou zátěž obyvatel v dlouhodobém horizontu. Úřad ale zájem obce redukuje na „neopodstatněný“ požadavek, aniž provedl řádnou a přezkoumatelnou úvahu.

Odvolatel vznesl požadavek na převod komunikace SO 305.157.2 do majetkové správy obce Ješetice

Stavební úřad uvádí, že tato skutečnost „nespadá do kompetence stavebního úřadu“, a proto o ní v územním řízení nerozhoduje.

Je pravda, že stavební úřad nerozhoduje o vlastnictví komunikace; námitka obce však míří materiálně k zajištění dopravní obslužnosti a správě místní infrastruktury, což je jádrová oblast samostatné působnosti obce (§ 35 odst. 2 a § 2 odst. 2 zákona o obcích).

Stavební úřad měl z námítky abstrahovat její věcný obsah (potřeba obce mít faktickou kontrolu nad komunikací sloužící veřejné dopravní obsluze území) a posoudit, zda podmínky územního rozhodnutí dostatečně zajišťují zájem obce a jejích občanů; to neučinil.

Bez zajištění možnosti reálně spravovat klíčovou místní komunikaci je obec omezena v tom, jak plní povinnost pečovat o všestranný rozvoj území a potřeby občanů (§ 2 odst. 2 zákona o obcích).

Ústavní a správní soudy dlouhodobě zdůrazňují, že rozhodování o rozvoji území je základním právem obce a výrazem práva na samosprávu; státní orgány musí při svých rozhodnutích respektovat toto právo a volit výklad, který samosprávu neoslabuje bez nezbytného důvodu.

Stavební úřad místo toho námítku obce formálně odmítl s odkazem na „kompetenci“, aniž by materiálně zvažoval dopady na správu území obce – tím do práva obce na samosprávu nepříměně zasáhl.

Odvolatel vznesl požadavek na zajištění přístupu do Říkova přes nové komunikace SO 305.157.1 a SO 305.157.2 ještě před přerušením stávající komunikace. Obec požadovala zajistit přístup do Říkova po nových komunikacích dříve, než bude stávající komunikace přerušena výstavbou dálnice.

Stavební úřad námítku vypořádal tak, že „Podmínka bude zapracována do dalších stupňů PD, především do Zásad organizace výstavby a harmonogramu výstavby.“

Vypořádání je nezákonné - opětovné odložení rozhodnutí mimo územní řízení. Zajištění základní dopravní obslužnosti osady během výstavby je otázkou zcela zásadní (bezpečnost obyvatel, přístup IZS, zdravotnické služby). Tato otázka přitom přímo souvisí s umístěním stavby a měla být přímo podmínkou územního rozhodnutí (§ 92 stavebního zákona).

Odložení na „další stupně projektové dokumentace“ je v rozporu s účelem územního řízení a povinností stavebního úřadu stanovit všechny podstatné podmínky již nyní.

Stavební úřad tak fakticky námítku obce nevyřešil a porušil § 68 odst. 3 správního řádu.

Zajištění dostupnosti osady Říkova je klíčovou součástí povinnosti obce pečovat o bezpečnost, dostupnost služeb a základní potřeby občanů (§ 2 odst. 2 zákona o obcích). Pokud státní orgán (stavební úřad) rozhodne o umístění stavby, která může fakticky izolovat část obce, aniž současně garantuje náhradní přístup v závazných podmínkách rozhodnutí, omezuje tím schopnost obce plnit její zákonné úkoly a zasahuje do její samosprávy bez adekvátního zdůvodnění.

Odvolatel vznesl námítku týkající se pramene / studna č. 305.352 (včetně požadavku na monitoring a kompenzaci). Projektová dokumentace neřeší ochranu stávajícího pramene u přeložky lesní cesty SO 305.155 v km 54,8; pramen napájí kaskádu rybníků v Radíči, pramen/studnu požadujeme zachovat; při poklesu vydatnosti požadujeme technické řešení obnovující původní vydatnost. Obec požaduje monitoring vydatnosti a kvality vodních zdrojů v Říkově a Radíči; v případě snížení vydatnosti požadujeme trvalé technické řešení kompenzující úbytek.

Stavební úřad charakterizuje pramen jako „lesní studánku“ s minimální hloubkou, nevyužívanou, s neznámým vlastníkem; konstatuje, že bude zrušena bez náhrady, ale voda bude příkopy převedena do původního úžlabí a dále do soustavy rybníků u Radíče, a dovozuje, že „rybníky nemusí být nutně napájeny lesní ‚studnou‘.“

K požadavku na monitoring pouze odkazuje, že návrh monitoringu je součástí přílohy E.6.1.8 PD a bude aktualizován v DSP.

Napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné s nedostatečným odůvodněním. V jiné části rozhodnutí sám stavební úřad uvádí, že detailní hydrogeologický průzkum teprve proběhne v navazujícím stupni PD a že na základě tohoto územního rozhodnutí nelze realizovat stavby zasahující do vodního režimu nad Radíčem.

Přesto si v části k prameni č. 305.352 s jistotou osobuje závěr, že rybníky „nemusí být nutně napájeny“ studnou a že převedení vody příkopy bude dostačující; tento závěr není podložen žádným konkrétním hydrogeologickým výpočtem ani posudkem.

Takový postup odporuje povinnosti správního orgánu vycházet z odborných podkladů a zjistit stav věcí bez důvodných pochybností (§ 3 a § 50 správního řádu). Odůvodnění je vnitřně rozporné: na jedné straně připouští existenci nejistoty a odkaz na budoucí průzkum, na druhé straně na této nejistotě staví autoritativní závěr, že pramen není pro rybníky klíčový.

Rozhodnutí proto trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a je vnitřně rozporné.

Obec uplatňuje námitky nejen ve prospěch konkrétního vlastníka, ale též ve prospěch vodních poměrů v území a ochrany vodních zdrojů, což je veřejný zájem. Stavební úřad se však soustředí pouze na skutečnost, že studánka „není využívána“ a že vlastník je neznámý, čímž nehodnotí funkci pramene v systému vodních toků a rybníků.

Tím porušuje § 90 stavebního zákona ve spojení se zákonem o vodách a zákonem o ochraně přírody a krajiny, protože neposuzuje vliv záměru na vodní režim v širších souvislostech, ač na něj byla námitkami výslovně upozorněn.

Závěr, že rybníky „nemusí být nutně napájeny“ pramenem, nijak nevyvrací riziko, že dochází ke změně vodního režimu a snížení vydatnosti vodního zdroje, a tedy i k poškození rybníků a krajinného rázu.

Stavební úřad ignoruje konkrétní požadavek obce na monitoring a kompenzační opatření při poklesu vydatnosti – pouhý odkaz na projektový dokument „bude aktualizován v DSP“ není garancí, ale projevem rezignace na ochranu veřejného zájmu v tomto řízení.

Vodní režim a rybníky jsou součástí územní identity obce, jejího majetku a krajiny, za jejíž rozvoj a ochranu obec odpovídá (§ 2 odst. 2 zákona o obcích).

Podle judikatury ÚS a NSS je rozhodování o rozvoji území a o zachování jeho hodnot základním projevem samosprávy; státní orgány smějí toto právo omezovat jen v případě jasného a přesvědčivě odůvodněného veřejného zájmu, což se zde nestalo.

Odvolatel vznesl požadavek na kompletní úpravu vodoteče z retenčních nádrží SO 305.371 a SO 305.373 až do rybníka parc. č. 605 v k. ú. Ješetice

Stavební úřad námitku vypořádal tak, že úprava vodního toku je „navržena v nezbytně nutném rozsahu z důvodu minimalizace zásahu do významného krajinného prvku dle § 4 zákona č. 114/1992 Sb.“; stavební úřad rozhodl v rozsahu podané žádosti.

Odvolatel napadá nedostatečné a formalistické vypořádání námitky; poukazuje na konkrétní rybník na svém území a požaduje, aby byla vodoteč upravena v celém profilu tak, aby bylo zajištěno řádné odvedení a přezásobení vody z retenčních nádrží.

Stavební úřad námitku redukuje na obecnou otázku rozsahu zásahu do významného krajinného prvku a bez dalšího konstatuje, že se drží rozsahu žádosti žadatele. Takto však nereaguje na jádro námitky – riziko neřešené části vodoteče a dopadů na rybník parc. č. 605.

Takové odůvodnění opět odporuje § 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 4 stavebního zákona, neboť neobsahuje důvody, proč je konkrétní požadavek obce zamítnut.

Stavební úřad ignoruje kumulace zásahů do vodního režimu. Vzhledem k tomu, že v dotčeném území dochází k umístění dálnice, retenčních nádrží a úpravám lesních cest a přeložek, je požadavek obce na komplexní řešení vodoteče logickým preventivním opatřením. Částečná úprava toku v bezprostředním okolí stavby může vést k problémům níže po toku (podmáčení, eroze, zhoršení funkce rybníka).

Stavební úřad nepředkládá žádné odborné argumenty, že stávající stav vodoteče je kapacitně a bezpečnostně dostatečný; pouze konstatuje, že další úpravy by zvýšily zásah do VKP. Nepoměřuje tak dostatečně zájem na ochraně VKP se zájmem obce na ochraně svého území a majetku před negativními dopady stavby.

Obec má povinnost chránit svůj majetek a hospodařit s ním účelně a hospodárně (§ 38 zákona o obcích). Nepřiměřené přenesení rizik spojených s nedořešeným odvodněním na rybník parc. č. 605 představuje zásah do možnosti obce vykonávat tuto povinnost a rozhodovat o rozvoji svého území v souladu s ústavně chráněnou samosprávou.

Obec upozornila, že v souvislosti s výstavbou dálnice D3 dojde k přerušení (zrušení) stávající příjezdové komunikace do osady Říkov, která je hlavní přístupovou trasou. Požadovala zajištění náhradní příjezdové komunikace po celou dobu realizace stavby, a to do vybudování nové příjezdové cesty. Popsala konkrétní nedostatky uvažované objízdné trasy: nevyhovující technický stav, nesjízdnost v zimních měsících a absence údržby, komunikace se nenachází na území obce, takže obec ji nemůže udržovat, omezený průjezd složek IZS z důvodu nedostatečné šířky a technického stavu, což může vážně ohrozit bezpečnost obyvatel osady Říkov.

Stavební úřad uvedl, že v územním řízení posuzuje navržený záměr „po jeho umístění“, že provádění stavby a zařízení staveniště není předmětem řízení a že uspořádání staveniště, etapizace stavby a přístupnost dotčených pozemků bude předmětem navazujícího či navazujících řízení.

Odvolatel napadá nezákonnost a věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí, protože došlo k nesprávnému vymezení předmětu územního řízení a „odsun“ klíčové otázky do navazujících řízení.

Územní řízení nemá posuzovat jen trvalý stav po dokončení stavby, ale ve světle § 90 a § 92 stavebního zákona musí stanovit takové podmínky umístění, aby stavba – včetně způsobu její realizace v území – neohrozila základní funkce území, zejména dopravní obslužnost a bezpečné užívání okolních staveb.

Judikatura NSS dlouhodobě zdůrazňuje, že dopravní obslužnost a přístup (včetně přístupu požární techniky) patří mezi otázky, které lze a je třeba vtělit přímo do podmínek rozhodnutí o umístění stavby, typicky určením přístupové komunikace a podmínek jejího užívání.

Námítka obce nesměřovala k detailnímu „organizačnímu řešení staveniště“, ale k tomu, že dálnice fyzicky přeruší jedinou stávající příjezdovou komunikaci do osady Říkov – tedy k přímému důsledku umístění stavby. Stavební úřad tedy nereagoval na podstatu námítky, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.

Stavební úřad nemohl celou otázku odsunout do navazujícího řízení, ale měl se s námitkou vypořádat tak, že vyhodnotí, zda vliv záměru (včetně fáze výstavby) nevede k dočasné izolaci osady, případně vymezí podmínku územního rozhodnutí, že musí být po celou dobu výstavby zajištěna bezpečná a sjízdná náhradní přístupová komunikace, odpovídající požadavkům na přístup IZS.

Přenesení celé problematiky do navazujícího řízení je v rozporu se smyslem územního řízení i s judikaturou, která opakovaně kritizuje, pokud jsou zásadní otázky dotčených veřejných zájmů ponechány až na navazující fázi namísto toho, aby byly řešeny v aktuálním řízení (zde v ÚR) a promítnuty do závazných podmínek.

Judikatura správních soudů vychází z toho, že zařízení staveniště je umisťováno územním rozhodnutím, dočasnými zábory konkrétních pozemků. Nejedná se tedy o navazující řízení. Zařízení staveniště vyžaduje své umístění, a to v rámci umisťování stavby, která je předmětem tohoto řízení, případně formou samostatného řízení, které však musí být časově i věcně koordinováno s řízením o umístění (hlavního) stavebního záměru.

Pokud územní rozhodnutí vůbec neřeší, kde bude staveniště a jak bude zajištěn přístup do dotčené osady, jde proti těmto judikатурním požadavkům.

Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože stavební úřad nevypořádal konkrétní skutková tvrzení odvolatele, uvedená v námitkách. Obec detailně popsala, proč je uvažovaná objízdná trasa nevyhovující (stav komunikace, zimní nesjízdnost, neudržovanost, poloha mimo katastr obce, nedostatečná šířka pro IZS a z toho plynoucí ohrožení bezpečnosti obyvatel).

Stavební úřad na tato konkrétní tvrzení nereagoval vůbec – nevyjádřil se, zda jsou či nejsou pravdivá, z jakých podkladů vychází, ani jak se s nimi vypořádal. Pouze formálně prohlásil, že jde o otázku provádění stavby a staveniště, která „není předmětem řízení“. Takové „vypořádání“ nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu – neobsahuje úvahy, důkazy ani právní posouzení, pouze formální odkaz na budoucí řízení. Judikatura NSS považuje obdobný postup za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, pokud rozhodnutí neobsahuje skutečnou odpověď na podstatný argument účastníka.

Ve svém důsledku se stavební úřad konkrétní námitkou vůbec nezabývá – pouze ji „vyvádí“ mimo předmět řízení. To je v rozporu s § 89 odst. 4 stavebního zákona (povinnost

vypořádat námitky účastníků) a představuje procesní vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí podcenilo rizika faktické izolace části obce a ohrožení bezpečnosti. Obec upozornila, že přerušení stávající komunikace znamená zásadní omezení přístupu do osady Říkov, objízdná trasa je technicky nevyhovující a především neprůjezdná pro složky IZS. Bez zajištění náhradní, sjízdné a pro IZS využitelné komunikace tedy záměr fakticky způsobí, že část obce bude po dobu výstavby dopravně izolovaná (alespoň v zimním období), což může znamenat ohrožení života a zdraví obyvatel.

Stavební úřad nic z toho náležitě neposoudil a nevyvodil z toho žádné závěry – nezabývá se otázkou, zda řešení navržené investorem je bezpečné a akceptovatelné z hlediska veřejných zájmů (bezpečnost, dopravní obslužnost, dostupnost zdravotní péče a IZS). Soustředí se čistě na formální argument „není předmětem tohoto řízení“, aniž by jakkoli zhodnotil realitu dopravního napojení osady v důsledku umístění stavby.

Napadené rozhodnutí je věcně nesprávné: ignoruje zjevné riziko plynoucí z umístění stavby a neukládá žádnou podmínku, která by tomuto riziku předcházela nebo ho alespoň zmírňovala.

Obec v uplatněné námitce vykonává svoji samosprávu – upozorňuje na reálné ohrožení bezpečnosti obyvatel a požaduje, aby státní orgán (stavební úřad) při rozhodování o umístění dálnice respektoval tuto potřebu a stanovil podmínky zajišťující náhradní přístup.

Tím, že stavební úřad námitku odbyl pouze odkazem na budoucí řízení, nezkoumal ani nevyvažoval rizika pro bezpečnost obyvatel, nestanovil žádnou podmínku územního rozhodnutí k zajištění náhradního přístupu, fakticky znemožnil obci plnit její zákonnou povinnost podle § 2 odst. 2 zákona o obcích a zasáhl do jejího ústavně chráněného práva na samosprávu tím, že její legitimní požadavky na zajištění základní dopravní a bezpečnostní funkce území ignoroval.

Judikatura NSS a krajských soudů přitom při přezkumu zásahů do územní samosprávy opakovaně zdůrazňuje, že státní orgány musí postupovat zdrženlivě a mohou do samosprávy zasáhnout jen tehdy, vyžaduje-li to jiný veřejný zájem a zásah je řádně odůvodněn a přiměřený.

Zde však odůvodnění zcela chybí – stavební úřad se podstatou problému vůbec nezabývá.

IV. Závěr

Na základě shora uvedených důvodů odvolatel navrhuje Ministerstvu dopravy ČR, aby napadené rozhodnutí, kterým umístil stavební záměr nazvaný „D3 0305/1 Voračice – Nová Hospoda“, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

obec Ješetice

právně zastoupena

JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
advokátem

Příloha: Plná moc advokáta